

Sygn. akt II CZ 17/09

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z wniosku J. Ż.

przy uczestnictwie Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie Oddziału

Terenowego w S. oraz Skarbu Państwa - Starostwa Powiatowego

w C.

o ustanowienie drogi koniecznej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 kwietnia 2009 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 4 listopada 2008 r.,

oddala zażalenie i odstępuje od obciążenia wnioskodawcy kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę kasacyjną. W uzasadnieniu podniósł, że zarządzeniem z dnia 3 października 2008 r. pełnomocnik wnioskodawcy został wezwany do uzupełnienia skargi przez przedstawienie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wprawdzie pełnomocnik złożył pismo procesowe, jednakże nie zawiera ono argumentów jurydycznych, które uzasadniałyby którąkolwiek z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, podnosząc, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało przedstawione zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotne zagadnienie prawne polega na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepublikowane i z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Jego rozstrzygnięcie powinno wywierać istotny wpływ na wynik sprawy.

Z kolei zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100.).

O tym czy skarga kasacyjna zawiera niezbędny dla niej element, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c., decyduje rzeczywiście nie tyle użycie w niej określeń nawiązujących do ustawowo sformułowanych wymagań, lecz merytoryczna ocena treści stwierdzeń przytoczonych w tym wysoce sformalizowanym środku odwoławczym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2007 r., I CSK 237/07 i z dnia 21 kwietnia 2006 r., II CSK 76/06 niepublikowane). Nie zmienia to jednak oceny, że zaskarżone postanowienie jest trafne. W samej skardze kasacyjnej - jak wynika z analizy jej treści - nie został niewątpliwie uzasadniony wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania. Zawarte natomiast w piśmie

uzupełniającym pytanie „czy wskazane w art. 365 k.p.c. związanie stron, o którym mowa w powołanym przepisie polega na związaniu dyspozycją zawartą w sentencji orzeczenia przy możliwości odmówienia mocy wiążącej motywom zawartym w jego uzasadnieniu" nie można uznać za przedstawienie zagadnienia prawnego, w ujęciu przedstawionym powyżej. Przede wszystkim skarżący nie przedstawił żadnych argumentów, które wskazywałyby na związanie sądu motywami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Administracyjnego. W literaturze i w judykaturze nie budzi wątpliwości pogląd, że wiążąca jest sentencja orzeczenia, a motywy mogą służyć jedynie dla dokładniejszego określenia treści rozstrzygnięcia

Mając na względzie ustalenie, że wnioskodawca ma dostateczny i swobodny dostęp do swej nieruchomości po drodze stanowiącej działkę nr 136, będącą własnością Skarbu Państwa, nawet z uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie można było w drodze wykładni wywieść wniosku, iż w skardze została wyartykułowana przesłanka oczywistej jej zasadności.

Z tych względów zażalenie uległo oddaleniu (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).